

Συνέντευξη του Χρίστου Μπίστη στον Γιάννη Ελαφρό για την εφημερίδα «Πριν»

Για ποιο λόγο εκτιμάτε πως η κυβέρνηση προχώρησε στην επίσπευση της προεδρικής εκλογής;

Για να συγκαλύψει τις αποτυχίες των αλλεπάλληλων success stories της. Γιατί, παρά τα εξοντωτικά μέτρα σε βάρος του λαού, η «μαύρη τρύπα» από την υστέρηση εσόδων στη διάρκεια του 2014 υπολογίζεται ότι θα ξεπερνά τα 2 δις και ότι θα είναι ακόμα μεγαλύτερη από τους πρώτους μήνες του 2015. Γιατί η τρόικα, μπροστά σ' αυτή την πραγματικότητα και την ολοκληρωτική απονομιμοποίηση της άθλιας συγκυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, αρνήθηκε να ολοκληρώσει την αξιολόγηση και να σημάνει την έξοδο από το μνημόνιο, όπως καυχιόταν ο Σαμαράς, ζητώντας όχι μόνο την παράτασή του και νέα σκληρά μέτρα αλλά και ένα νέο μνημόνιο διαρκείας μέσα από τη λεγόμενη «προληπτική πιστωτική γραμμή». Γιατί μόνο με την επίσπευση της προεδρικής εκλογής, με κάθε είδους εκβιασμούς και τρομοκρατικές επιθέσεις απέναντι στους βουλευτές και πάνω απ' όλα τον ίδιο το λαό, μπορούσε να ελπίζει (μάλλον επί ματαίω, όπως έδειξε και η πρώτη ψηφοφορία για την εκλογή προέδρου) ότι θα μπορούσε να διασφαλίσει την παραμονή της στην εξουσία πριν υπογράψει τα νέα μέτρα, ή αλλιώς, σε αντίθετη περίπτωση, να φορτώσει τις συνέπειες απ' τη διαπραγμάτευση και αποδοχή τους σε μια διάδοχη κυβέρνηση με κορμό το ΣΥΡΙΖΑ.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είπε ότι ήρθε η ώρα του πανεργατικού παλλαϊκού ξεσηκωμού και κάλεσε τις μαχόμενες δυνάμεις του κινήματος και της Αριστεράς στο δρόμο. Μήπως ρίχνετε νερό στο μύλο της κυβερνητικής εναλλαγής;

Η λογική του «τι λάχανα-τι μπρόκολα» δεν έχει καμία σχέση ούτε με το επαναστατικό

κίνημα ούτε με τα λαϊκά συμφέροντα. Η διατήρηση στην εξουσία της άθλιας συγκυβέρνησης ΝΔ–ΠΑΣΟΚ, που είναι ο κύριος υπεύθυνος για την ακραία αντεργατική πολιτική των τελευταίων χρόνων, θα σκόρπιζε απογοήτευση στο λαό. Η ανατροπή της αντίθετα θα αποτελούσε ενθάρρυνση και ελπίδα για διεκδίκηση και ανάκτηση κατακτήσεων και δικαιωμάτων. Και βέβαια ο ΣΥΡΙΖΑ, με τους όρκους πίστης στο ευρώ, την ΕΕ και το ΝΑΤΟ, κάθε άλλο παρά αποτελεί εγγύηση σε μια τέτοια κατεύθυνση. Στις συνθήκες της αξεπέραστης ύφεσης που δέρνει ολόκληρη την ΕΕ, από την πρώτη στιγμή θα βρεθεί αντιμέτωπος με ασφυκτικές πιέσεις για την ολοκληρωτική ενσωμάτωσή του στα πλαίσια της κυρίαρχης πολιτικής της μονόπλευρης λιτότητας και είναι αμφίβολο αν θα μπορέσει να παραχωρήσει ακόμα και τα ψίχουλα που έχει υποσχεθεί στο λαό. Ο πανεργατικός παλλαϊκός ξεσηκωμός είναι γι' αυτό απαραίτητος όχι μόνο για σήμερα αλλά και για αύριο, για να αξιοποιήσει τις αντιθέσεις και την κρίση του συστήματος, να επιβάλει την ικανοποίηση λαϊκών αιτημάτων, ν' ανοίξει το δρόμο για μια άλλη κοινωνία έξω απ' το ευρώ και την ΕΕ, με την ανατροπή της καπιταλιστικής βαρβαρότητας, με τους εργαζόμενους στο τιμόνι. Μόνο όποιος δεν επιδιώκει ειλικρινά τη ρήξη και την ανατροπή συγκαλύπτει τις ενδοκαπιταλιστικές αντιθέσεις. Ο Λένιν έλεγε: «Μπορείς να νικήσεις έναν πιο ισχυρό αντίπαλο μόνο εντείνοντας στο έπακρο τις δυνάμεις σου και χρησιμοποιώντας **υποχρεωτικά** με τη μεγαλύτερη επιμέλεια, φροντίδα, προσοχή και επιδεξιότητα κάθε, έστω και την ελάχιστη "ρωγμή" ανάμεσα στους αντιπάλους, κάθε αντίθεση συμφερόντων ανάμεσα στην αστική τάξη των διάφορων χωρών, ανάμεσα στις διάφορες ομάδες ή κατηγορίες της αστικής τάξης κάθε χώρας – όπως και κάθε, έστω και την ελάχιστη δυνατότητα ν' αποκτήσεις ένα σύμμαχο αριθμητικά ισχυρό, έστω και προσωρινό, ταλαντευόμενο, ασταθές, αβέβαιο και υπό όρους. Όποιος δεν το κατάλαβε αυτό, δεν κατάλαβε ούτε κόκκο από το μαρξισμό και από τον επιστημονικό, σύγχρονο σοσιαλισμό

γενικά

».

(Λένιν – «Ο αριστερισμός παιδική αρρώστια του κομμουνισμού»)

Πάντως ΣΥΡΙΖΑ και ΚΚΕ μέχρι τώ ρα δεν έχουν ανταποκριθεί.

Οι ηγεσίες τους ασφαλώς και μάλλον ούτε πρόκειται να ανταποκριθούν. Αποτελούν δυο διαφορετικές εκδοχές του ρεφορμισμού. Ο μεν ΣΥΡΙΖΑ με την επιδίωξη εξανθρωπισμού του συστήματος στα πλαίσια των δομών και της λειτουργίας του και το ΚΚΕ με την αναβολή της «λαϊκής εξουσίας» έως ότου γίνει πλειοψηφικό κοινοβουλευτικό κόμμα και όχι μέσα από την αγωνιστική ενότητα και πάλη των λαϊκών μαζών για επί μέρους ρήξεις και ανατροπές που θα ωριμάζουν και θα προετοιμάζουν τη συνολική επαναστατική ανατροπή και κοινωνική απελευθέρωση. Δεν συμβαίνει το ίδιο όμως με ένα σημαντικό μέρος της βάσης και των

οπαδών τους, που αναζητούν αγωνιστικές διεξόδους και αποτελούν σημαντικό δυναμικό που μπορούμε και πρέπει να κερδίσουμε.

**Πού οφείλεται ο παροξυσμός τρομοκρατίας από στελέχη της ΕΕ και των αγορών;
Φοβούνται τον ΣΥΡΙΖΑ;**

Δεν φοβούνται τον ΣΥΡΙΖΑ. Φοβούνται τις αναζητήσεις του λαού προς τα αριστερά και τα πιθανά του ξεσπάσματα για ανάκτηση κατακτήσεων και δικαιωμάτων.

Η τρομοκρατία των αγορών και οι εκβιασμοί της ΕΕ υπογραμμίζουν αυτό που έχει πει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, πως εντός αυτού του πλαισίου δεν υπάρχει ελπίδα. Το ερώτημα που τίθεται είναι πόσο ρεαλιστικός είναι αυτός ο δρόμος. Μήπως τελικά η μόνη επιλογή είναι η προσπάθεια διαπραγμάτευσης εντός της ΕΕ, των δανειακών συμβάσεων, του ΝΑΤΟ και της καπιταλιστικής κερδοφορίας;

Ποιος είναι δηλαδή ο ρεαλιστικός δρόμος; Ο δρόμος που μας έβαλε στην ΕΕ με την αγορά των 300 εκατομμυρίων όπου θα πραγματοποιούσαμε άλματα ανάπτυξης και θα τρώγαμε με χρυσά κουτάλια; Ο δρόμος της ΚΑΠ που κατέστρεψε την αγροτική οικονομία μετατρέποντας την Ελλάδα από εξαγωγική σε χώρα εισαγωγής αγροτικών προϊόντων; Η αποβιομηχάνιση που έκλεισε τις μεγαλύτερες βιομηχανίες, από την Πειραιϊκή Πατραϊκή και την Πυρκάλ μέχρι τη Λάρκο, τα εργοστάσια ζάχαρης τα ναυπηγεία καθώς και 300.000 μικροεπιχειρήσεις; Ο υπερδανεισμός, η τοκογλυφία, ο μιζαδορισμός που εκτίναξαν το χρέος από το 25% του ΑΕΠ όταν μπαίναμε στην ΕΕ σε 180% στις μέρες μας; Ή μήπως μετά τα μνημόνια η «προληπτική πιστωτική γραμμή» που μας μετατρέπει σε αποικία των δανειστών για δεκαετίες, παράλληλα με την κατεδάφιση του συνόλου των κατακτήσεων και δικαιωμάτων των εργαζομένων και ένα νέο κοινωνικό μεσαίωνα; Ρεαλισμός είναι μόνο η ρήξη και ανατροπή αυτής της πορείας!

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ κατέθεσε πρόταση για πολιτική συνεργασία των δυνάμεων και αγωνιστών της αντικαπιταλιστικής, αντιιμπεριαλιστικής και αντιΕΕ Αριστεράς. Τι φιλοδοξείτε;

Φιλοδοξούμε οι αγωνίες, η απελπισία, η οργή και η αγανάκτηση της μεγάλης λαϊκής πλειοψηφίας ν' αρχίσει να αποκτά ένα φερέγγυο πόλο στήριξης, προσανατολισμού και συντονισμού των αγώνων σε ανατρεπτική–επαναστατική κατεύθυνση. Με το διάλογο και την κοινή δράση επιδιώκουμε την αποκατάσταση της αυτοπεποίθησης της εργατικής τάξης στις αγωνιστικές παραδόσεις, στα οράματα και τις ιδέες της για μια άλλη κοινωνία, σοσιαλιστική και κομμουνιστική. Εκείνες τις παραδόσεις και ιδέες στις οποίες οφείλονταν μέσα από προλεταριακές επαναστάσεις και σκληρούς ταξικούς αγώνες ενός ολόκληρου αιώνα το σύνολο των κατακτήσεων και δικαιωμάτων των εργαζομένων που σήμερα αφαιρούνται και κατεδαφίζονται.

Με τις δυνάμεις αυτές έχετε συναντηθεί τόσες φορές στους αγώνες, παρ' όλα αυτά μοιάζει δύσκολο να υπερβείτε τις διαφορετικές προσεγγίσεις. Τι αλλάζει τώρα;

Γιατί; Μήπως πριν από μερικά χρόνια δεν φάνταζε απραγματοποίητη η μετωπική συνένωση δυνάμεων σαν αυτές που συγκρότησαν την ΑΝΤΑΡΣΥΑ; Πέρασαμε μια εποχή μεγάλης ήττας, πολυδιάσπασης και υποχώρησης του παγκόσμιου αριστερού και κομμουνιστικού κινήματος. Διάφορες τάσεις και ρεύματα εμφανίστηκαν με τις επαναστατικές αναζητήσεις αλλά και τους έντονους υποκειμενισμούς και τις περιχαράκώσεις τους. Η σημερινή δομική και ιδιαίτερα καταστροφική κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος κάνει πιο έντονη παρά ποτέ την ανάγκη για αναζήτηση μιας σοσιαλιστικής και κομμουνιστικής διεξόδου μέσα απ' την αξιοποίηση των κατακτήσεων και το ξεπέρασμα των αδυναμιών του. Αποκαλύπτει πιο ξεκάθαρα παρά ποτέ τους εχθρούς και τους φίλους. Δίνει τη δυνατότητα σε όσους θέλουν πραγματικά να υπηρετήσουν τα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα να ξεπεράσουν γκρουπουσκουλισμούς και ιδεοληψίες στη βάση των σύγχρονων αναγκών του κόσμου της εργασίας και μέσα από μια συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης σημερινής πραγματικότητας. Σ' αυτή την κατεύθυνση μπορούμε και πρέπει να ξεχωρίσουμε σήμερα την ήρα απ' το στάρι και να ενώσουμε όλες τις επαναστατικές δυνάμεις.

Δεν πρόκειται απλά για μια προεκλογική κίνηση;

Ασφαλώς και όχι. Και οι εκλογές αποτελούν ένα σημαντικό μέτωπο για την αποκάλυψη των κυρίαρχων αντιδραστικών επιδιώξεων, για την προβολή των διεκδικήσεων της εργατικής τάξης και του λαού, της προοπτικής μιας άλλης κοινωνίας με τους εργαζόμενους στο τιμόνι. Το κύριο μέτωπο πάλης όμως είναι αλλού. Στη συγκρότηση απ' τα κάτω του εργατικού, νεολαιίστικου και λαϊκού κινήματος, του μόνου που μπορεί να αποκρούσει τα σχέδια και τις επιθέσεις του ιμπεριαλισμού, του κεφαλαίου και της αντίδρασης. Στα εργοστάσια και στο δημόσιο, στα πανεπιστήμια και στις σχολές, στις πόλεις και στην ύπαιθρο. Με απεργίες και διαδηλώσεις. Με λαϊκές πρωτοβουλίες για την υπεράσπιση ελεύθερων χώρων, για την υπεράσπιση δημοκρατικών κατακτήσεων και ελευθεριών, ενάντια στο ρατσισμό και το φασισμό, ενάντια στις δυνάμεις καταστολής. Στην προοπτική μιας άλλης εξουσίας στα χέρια των εργαζομένων που θα τους δίνει ταυτόχρονα και την ισχύ και τη δυνατότητα για απελευθέρωση των παραγωγικών δυνατοτήτων του λαού και της χώρας στην υπηρεσία των λαϊκών αναγκών.